

[Axel Kristensen.]

således, at der ikke var nogen stigning i investeringerne i 1957 i forhold til 1956, og det var jeg berettiget til efter ordlyden. Nu viste finansministeren mig, at der bagi står nogle tabeller, som siger noget andet. Det er øjensynlig tabeller, der er sat ind, efter at teksten er skrevet. Efter dem er investeringsstigningen på de produktive områder på omkring 75 mill. kr. Det kan kun glæde mig, men det er ikke et kolossalt tal. Jeg har hævdet, at de produktive investeringer må blive mindre, når man berøver befolkningen den interesse, den ellers ville have i at vise initiativ og foretage opsparring, og det gør stabiliseringslånet faktisk. Man ser i alt for høj grad bort fra det rent psykologiske i dette foretagende. Det er derfor, vi gerne vil have afskaffet stabiliseringslånet, men også fordi vi ikke mener, at det påvirker de ting, man har ønsket at påvirke, særlig stærkt, og mindre nu end før. Man kan diskutere meget om, hvorvidt beløbet så ville blive opsparet eller investeret direkte eller forbrugt, men det ville være et begrænset beløb, der gik til forbrug, i forhold til det, der gik til investering. I hvert fald er den højtærede minister indstillet på, at de 100 mill. ville blive hos de erhvervsdrivende. Det, man kan investere, er ikke alene det beløb, man har; men det beløb, man har, giver en risikomargen, som gør, at man tør investere mere, og at man kan få lån, og netop under de gunstigere lånevilkår er det væsentligt, at man har nogen kapital selv. Netop under de nuværende forhold ville det betyde endnu mere for mulighederne for at få lån. Hvis man går hen i en bank og vil låne, spørges der: hvad har du selv, hvor stor en risiko kan du selv løbe? Jeg tænker ikke så meget på, at f. eks. Svovlsyrefabrikkerne skulle låne 50 mill. kr., for aktieselskaberne er netop undtaget, men jeg tænker på de hundredtusinder af selvstændige, mindre stærkt økonomisk stillede erhvervsdrivende, der her betaler i modsætning til de store aktieselskaber.

Der har været talt om, hvordan dette ville påvirke rentefoden. Samtidig med at den stigning i obligationskurserne, vi har set i den senere tid, er sket, har nationalbanken solgt ikke ubetydelige mængder af obligationer. Hvis jeg ikke tager meget fejl, ligger salget i de sidste 4-5 måneder på

125-140 mill. kr., altså et meget betydeligt salg af obligationer.

Jeg har gjort opmærksom på, at staten i det kommende år skal indfri en indenlandsk gæld på 275 mill. kr., og hvis her blev tale om at låne 200 mill. kr. i stedet for tvangslånet, vil det betyde, at statens samlede påvirkning i henseende til en forøgelse af lånemassen er 75 mill. kr. Det synes jeg gør, at man må have lov til at sige, at statens stilling over for dette ikke kan være, at den trykker obligationsmarkedet. Man kan så ønske, at den skal stimulere det yderligere, det kan man altid diskutere, men jeg kan ikke se, at det var urimeligt, at staten, som det oprindeligt var forudsætningen, hentede de midler, den skulle bruge til boligbyggeriet, på lånemarkedet. Det har aldrig været meningen, at det var skatteyderne, der gennem afgifter og skatter skulle finansiere boligbyggeriet.

Jeg har ikke, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, draget nogen slutning af de heldige virkninger af de foranstaltninger, der er truffet — aldeles ikke. Jeg har peget på, at vore eksportindtægter og skibsfartsindtægter i 1957 var 425 mill. kr. større end i 1956, og at der derigennem altså er skabt en gunstigere valutastilling. Jeg benægter ikke, at disse foranstaltninger kan have haft nogen virkning; men at det skulle være dem, der har fremkaldt den ændrede stilling, vil jeg ganske bestemt bestride.

Så har jeg sagt, at under de forhold, hvor vi havde mere valuta til rådighed end før, burde de produktive investeringer stige mest muligt, og at enhver mulighed for at stimulere de produktive investeringer er nyttig. Jeg er netop enig med det ærede medlem hr. Thorvil Kristensen i, at denne forbedring i meget høj grad har sandsynlighed for at være midlertidig, og at man derfor må benytte det interval, vi har til rådighed, til at gøre noget for, at den holder længere, eller til at modvirke det, der ellers ville gøre, at den holder op.

Jeg ved godt, at når man nu har forhøjet lønningerne og nedsat arbejdstiden, er der ingen mulighed for at gøre dette om. Vi kan altså ikke ved lønsenkning forbedre vor konkurrenceevne. Vi har kun en eneste metode til at billiggøre produktionen, og det er investeringer til rationalisering af erhvervslivet, således at produktiviteten